

Overdenking in de Passiezangdienst, Capelle-Schollevaar, 13 maart 2005, 16.00 uur

Lezingen: Genesis 3: 6 en 13-19, Johannes 19: 1-16a en 2 Korinthiërs 12: 5b-10. Thema: 'Rozen zonder dorens'.

'Geen rozen zonder dorens'. Kent u die uitdrukking? Het woordenboek geeft kort en krachtig de volgende verklaring: 'Geen lief zonder leed.' In deze wereld is er niets moois, of er zitten ook altijd wel moeilijke kanten aan. Het is fantastisch om een mooi diploma te halen, maar je moet er wel zwaar voor blokken. Je kunt een droombaan hebben, maar zelfs met zo'n droombaan heb je momenten waarop je diep moet zuchten. En wat is het heerlijk om een hechte vriendschap met iemand te hebben, maar des te meer pijn heb je, als die ander gaat verhuizen, ver weg. Of als juist die ander, van wie je zoveel houdt, je vergeet, of je kwetst. Geen rozen zonder dorens. Die dorens, die symboliseren voor ons gevoel de moeilijke kanten van het leven: het verdriet, de moeite, de zorgen, de zonden, het kwaad dat je wordt aangedaan, het kwaad dat je ook zelf aanricht, en waar je mee kunt zitten. Dorens, de doornen, die vertegenwoordigen de pijn van het bestaan.

Het is dan ook niet voor niets, dat God dat zegt, in Genesis 3, als de eerste mensen gekozen hebben tegen Hem, als ze hun eigen gang gegaan zijn, rebels en eigenwijs:

'Vervloekt is de akker om wat jij hebt gedaan, zwoegen zul je om ervan te eten, je hele leven lang, dorens en distels zullen er groeien, toch moet je van zijn gewassen leven.'

Waar mensen zich afkeren van God, daar krijgen de dorens en de distels hun kans. God kan het kwaad niet zien, waarmee mensen elkaar verwonden, en elkaar kwetsen en kleineren. God kan het niet verdragen, als mensen Zijn geboden links laten liggen en deze wereld in een puinhoop veranderen. Het kwaad, het onrecht, de zonde, dat is een doorn in Gods oog, en dat blijft het, ook al zijn wij er al lang aan gewend. God kan er niet aan wennen, ook niet aan het kwaad in mijn leven, in uw leven. Aan wat er in onze gedachten omgaat, en waarvan wij maar wát blij zijn dat anderen daar niets van weten...

God laat het kwaad niet ongestraft, en dat is maar goed ook! Er is een God van recht, die ziet wat wij in deze wereld aanrichten, en dat ráákt Hem toto in het diepst van Zijn ziel.

De dorens, ze staan voor de pijn en voor de schuld, voor het kwaad dat we aanrichten en het kwaad waaronder we lijden. En dan, opeens, staan ze daar... de soldaten.

Tussen hun cynische grappen door klinken rauwe lachsalvo's. 'Een koning? Een koning, die moet toch een kroon hebben? Daar weten wij wel wat op, toch?' En met een wrede grijns plukt er één wat doornakken, en begint te vlechten. 'We zullen er eens wat moois van maken, voor die koning!'

En als de doornenkroon klaar is, dan wordt hij op Jezus' hoofd gezet, nee, niet zomaar, hij wordt erop gedrukt.

En er is nog iets anders: een purperen mantel. 'Hé, geef eens hier,' zegt de leider van de troep, 'een koning moet toch een koningskleed dragen? Hier, Jezus, Koning der Joden! Wat dacht je daarvan?'

Zo wordt Jezus naar buiten gebracht, met een purperen mantel om, en op Zijn hoofd een kroon van doornen. En Pilatus zegt: 'Hier is hij, de mens.' 'Zie, de mens!'

Ja, inderdaad: hier staat Jezus, als vertegenwoordiger van de mensheid. Hij is vrijwillig naar voren gestapt, Hij heeft Zich vrijwillig aangeboden, om voor de hele mensheid de straf te dragen, Gods straf op de zonde. Hij heeft Zich bewust beschikbaar gesteld, en nu draagt Hij de zonde, zichtbaar, om Zijn hoofd: een kroon van dorens. Alle kwaad, alle ellende, alle nood, alle verdriet, alle pijn, alle zonde, ze worden hier door Jezus gedragen, ze worden hier door Jezus wéggedragen, weggedragen naar het kruis.

U denkt misschien: 'Dat begrijp ik niet. Die dorens, die zijn er toch nog steeds? Kijk om je heen! Kijk naar het journaal! Kijk in je eigen leven! Het is vaak één en al dorens! Wat is er dan veranderd, sinds Jezus die doornenkroon droeg? Wat is er veranderd sinds Golgotha?'

Met die vraag gaan we naar Paulus. Paulus kent de dorens. Vooral die éne doorn. Die doorn waarover hij schrijft aan de gemeente van Korinthe. 'Er is een doorn in mijn vlees gestoken,' schrijft hij, 'om te verhinderen dat ik mijzelf zou verheffen. Het is vreselijk. Ik word gekweld door een engel van Satan.' Wat bedoelt Paulus daarmee? Die doorn, die engel van Satan? Er is machtig veel over gezegd en geschreven. Is het een ziekte geweest, waardoor hij gekweld werd. Bedoelt hij zijn oogkwaal? Paulus had een oogkwaal, weten we uit de Galatenbrief. Of is er iets anders geweest? Aanvechting? Demonische plagerij? Of zijn het schuldgevoelens geweest over zijn verleden, die hem soms verschrikkelijk konden kwelen? We weten het niet en zullen het nooit weten. Maar het is een doorn. Een vreselijke doorn. Paulus, Jezus heeft de doornen toch gedragen? Hoe kan het dan, dat jij die doorn nog hebt?

En dan zegt Paulus: 'Drie keer heb ik gebeden of de Here mij van die doorn wilde bevrijden, maar weet je wat de Here tegen mij zei? Hij zei: Mijn genade is voor jou genoeg. Je hebt niet meer dan Mijn genade nodig, want kracht wordt zichtbaar in zwakheid. Omdat Christus mij kracht geeft, schep ik vreugde in zwakheid: in beledigingen, in nood, in vervolging, in ellende. In mijn zwakheid ben ik sterk.'

Jezus heeft de doornenkroon gedragen, maar de dorens zijn nog niet weg. En toch, en toch is er fundamenteel wat veranderd. Sinds Jezus de doornenkroon gedragen heeft, is onze zonde verzoend! De vloek die op deze aarde lag, is verbroken! Als u gelooft in Jezus Christus, als u Hem uw leven geeft, dan is uw zonde bedekt door Zijn bloed. Dan bent u vrijgesproken! Geen straf! Geen oordeel! Niets! Ja die dorens die zijn er nog, want wij leven nog steeds in die gebroken wereld. Maar u hoeft nooit meer te denken dat die dorens een straf van God zijn. Want als u leeft onder Jezus' bescherming, dan treft u geen straf meer! U mag leven vanuit God genade! Genade die u in de ruimte zet. Genade die u vrijheid geeft! Genade: elke keer een nieuw begin! De dorens zijn er nog steeds, en ze kunnen verschrikkelijk steken. Maar toch, tóch is de engel eruit. Want die dorens duiden niet meer op een God tegenóver ons. Nee, als er dorens zijn in ons leven, dan laat God ze toe om ons daardoor te vormen. Om ons dichter bij Hem te brengen. Om ons te leren dat Hij juist in zwakheid en in pijn en in nood ons kracht wil geven, dat Hij juist dan heel dicht bij ons wil zijn. Als wij dorens voelen steken, dan is dat geen teken dat God Zijn oordeel over ons leven uitgiet. Nee, dan mogen wij ons hart uitstorten bij Jezus, die de doornen kent, uit eigen ervaring, en die ons draagt, juist in tijden van verdriet.

Geen rozen zonder dorens, zeggen we. Nee, in deze wereld niet. En toch: omdat Jezus de doornenkroon gedragen heeft, voelen de dorens anders aan. En omdat Hij ze gedragen heeft, komt er een dag, dat de dorens voorgoed zullen verdwijnen. De dag dat Hij terugkomt, om Zijn Koninkrijk ten volle te vestigen. Op die dag bloeien de rozen. En dat zijn rozen zónder dorens... Amen.

René van Loon, 010-4426280, c.m.van.loon@freeler.nl